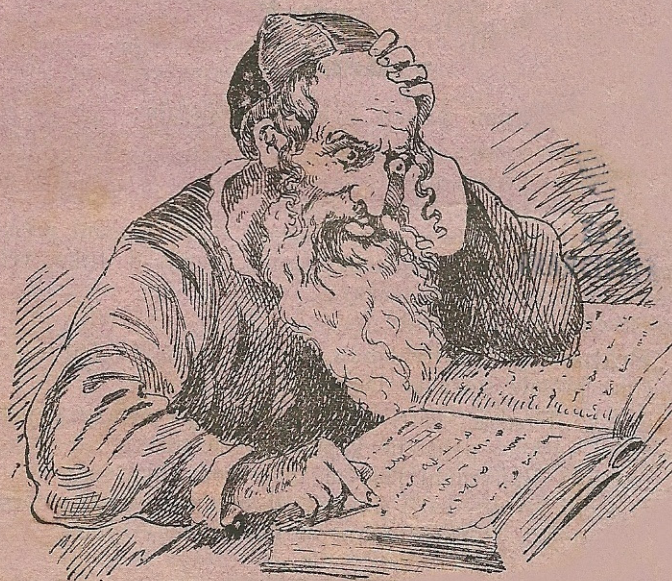

Příloha časopisu „Brněnský Drak“.

Rituální vraždy u Židů

a co o tom souditi?

Dle různých pramenů podává F. Měřinský.

(Zvláštní otisk z časopisu „Brněnský Drak“.)

Cena 10 kr.

✻ Při odebírání pěti výtišků 1 výtisk zdarma. ✻

V Brně 1899.

Nákladem časopisu „Brněnský Drak“. — Tiskem Ant. Odehnala v Brně.

Příloha časopisu „Brněnský Drak“.

RITUELNÍ VRAŽDY U ŽIDŮ

a co o tom souditi?

Dle různých pramenů podává F. Měřínský.

NVT (2012)

(Zvláštní otisk z časopisu „Brněnský Drak“.)

V Brně 1899.

Nákladem časopisu „Brněnský Drak“. – Tiskem Ant. Odehnala v Brně.

Krev jest duše, čteme u Mojžíše, — **Krev jest vlast**, cítili staří Řekové. — — Kristus, ač jsa Bůh, chtěje vykoupiti člověčenstvo, musel vylíti svou krev. — — — Kde krev pozdvihne se proti krvi, tu svádí se ty nejuťší boje nejen těl proti tělům, ale i duchů proti duchům. Již jedinká kapka krve nepřátelské působí to největší rozrušení u zvířat, — tím více pak v žilách, v myšlení a v srdcích lidských. Bratří, zrození z jedné matky, odloučí se od sebe na vždy, když krev jednoho proudí jinak jak u druhého.

Básníci, jenž ze všech lidí ten nejjemnější mají cit, cítili tu mocnou sílu krve. Tak píše anglický básník — veleduch *Shakespeare*: „Podivno vskutku, že naše krev, byvši smířena, nejeví rozdíl barvy, teploty, váhy, — přec ale tak mocně účinkuje na odlučování a rozdíly.“

Ano, krev, jež tak tiše našimi žilami proudí, buší jako kladivo když slučuje spolu duše, a fičí jako meč, když druhy od sebe rozlučuje. Není silnější na světě moci — nad krev.

Ohromná hýbací síla, jež krev fanatického a mravního člověka dohání k největším vášním a naruřivostem, dá souditi, že krev rozličných ras i rozličně se pohybuje ve svých buňkách; — a kde vidíme účinky pohybné, tam musí býti i pohybujiících příčin.

Milliony krevních buněk tvoří člověka zrovna tak, jako milliony hvězd tvoří vesmír. Svět kolem nás není nic jiného, než svět v nás; hledíme-li do jednoho, poznáváme svět druhý. V jediné kapce krve pohybuje se nesčíslné množství drobounkých, avšak dle věčných zákonů přírodních pracujících tělísek. Ta nejmenší kapka krve koná v našem těle fyziologicky tu samou práci, již nám na zemi duševně a mravně jest konati. Neb krev jest duše, nemůže tedy míti jiného povolání, než-li krev sama, totiž: čistiti putování ze stavu hmotného přetížení až k duchovní svobodě v Bohu — — .

Hvězdy nejsou nic jiného, než-li kapky krve ve vesmíru. Život v naší krvi běží tedy souběžně, patologicky a mravně dokonale se životem celku všehomíra. Dozná zajisté každý, že náhlá změna v pohybu těles nebeských ihned život v celém kosmu změnití by musela. Neboť život na každé hvězdě od ohnivého chaosu až k ztrnulosti ledu závisí jen na pohybu, v němž každá hvězda otáčí se kolem sebe a kolem těles druhých na své dráze. Tvoří-li tedy proměnění v pohybech nebeských těl jiný život kosmický, je zřejmo, že jiné pohybování krevních částic tvoří jiného člověka fysického a mravního. Již v horečce ta nejmenší změna v oběhu krve činí z člověka rozumného blouznivce; jen málo stupňů rozdílu v pohybu krve rozhoduje nad životem a smrtí. I u dvou lidí jiných ras musí se tvořiti jinakost v životě fysickém a mravním. Teploměr tu arcit' nesvede nic.

Jako paprsek světla pohybováním se rozkládá v barvy, tak rozkládá se i krev člověčenstva v rasy. Uvážíme-li, že už v jedné kapce krve přes 5 millionů tělísek se pohybuje, už ta nejmenší difference v pohybu těchto miliard kapek krve, jež tvoří naši duši, dostáčuje, aby se vysvětlil ohromný rozdíl v bytosti ras.

„Leží to v krvi“, říkají národové celého světa, když naleznou v člověku cizím náklonnosti, jakých necítí v rasy své. Není-li slovo to pouhou jen frází, tedy i v krvi národů musí býti k nalezení fyziologicky znatelný rozdíl, jehož nejjistěji hledati v pohybu, jemuž veřkerenstvo jest podmíněno.

Pohyb v krvi severních národů je klidnější, stálejší, více dle plánu sestavený, než v krvi národů jižních, jichž krev jest těkavá, nestálá, nepokojná, takřka do skoku, ustavičným pramenem náruživostí nespolehlivých. To platí zvláště u Židů. V krvi severní jest míra, klid, věrnost; — krev židovská však poletuje jako ten písek na poušti: žádný klid, žádná míra, žádná zastávka, proto i žádné řemeslo, žádné umění u Židů možno, pouze věčná náklonnost k šalbě, ješitnost a podobné vlastnosti leží v povaze Žida.

Nelze tedy o Židech co důmyslnějšího tvrditi, než jak se o nich pronesl jeden starší spisovatel německý: „Kam přijde Žid, jako by tam vypukl požár.“ Krev židovská ve svém horečně nepravidelném pohybování vyraží z jejich žil, ničíc všecko kolem sebe; její plamen, šlehající z tvrdé půdy orientu do světa mezi ostatní národy, pálí, vysušuje a dusí. V městech jakoby vyhořelo deset živnostníků, když jediný Žid začne působiti. Kde na venkově lichvaří Žid, tam statky selské téměř hoří nad hlavami jich majitelů. — Literaturou a uměním všech evropských národů hoří a pálí židovská fantasie (obraznost) jako nečistý plamen, ve společnosti hoří stud.

Víra v možnost, že by Židé kdy se aklimatisovali v cizí zemi při jejich elementární působivosti, je vyloučena naprosto; zůstanou nebezpečím přírodním, — „o d i u m g e n e r i s h u m a n i“ jak pravil již Tacitus. — Vidíme-li někdy Žida, jenž se mravnímu a politickému pořádku zdál přiblížiti poněkud více než jeho sourodáci, může se míti za to, že jeho krev starým neb novým smíšením některou pevnější částku z jiné rasy do sebe přijala. Spoleh však na to není, neb jako řeka, když dostaví se příval, strhne slabý most a odnese lávku jako by byla jen pouhé stéblo, tak i ten nejlepší fragment v krvi Žida, když vhodná se naskytne příležitost, utone v tradiční nevěrnosti a ve smyslnosti chtíčů jeho rasy.

Udržeti krev židovskou ve stálé moci a na uzdě, k tomu zapotřebí by bylo vsutku síly obra.

Je-li kosmická myšlenka o pohybu krve pravdivou, zdálo by se, že tomu tak chtěla už příroda sama, aby rasy tam, kde v prostoru doráží na sebe, časem po vykonaném procesu ubroušení pak jako ty vlny zvuku se do sebe přelily; neb celé to tvorstvo, celé toto universum jest konečně pouhou jen komposicí všehomíra, jež dalekým prostorem světovým z nesouladu kráčí vždy ku předu k souladu vždy krásnějšímu, dokonalejšímu. A tak ve všech zemích tohoto světa ty rozličné národy, kmeny a rasy — jedni do dur, druzí zas do moll tuto cestu melodického procesu prodělali. Jen ten národ židovský jediný to byl, jenž umělecké této myšlenky Boha-tvůrce zcela byl nepřístupným.

Odloučil se v sebevědomé pýše a vzdorovitosti ode všech národů, a odstrčil od sebe i to božské galilejské dítě, jež tak láskyplně prosilo, aby Židé vstoupili do této harmonie národů, jak tomu Bůh chtěl. A právě ten věčně nepokojný národ židovský měl již od dávna co nejvíce k tomu hleděti, aby v pevnější soustavě krve ostatních národů nabyt potřebného mu klidu mravního a občanského, jehož mu tak nutno zapotřebí a scházeti mu bude tak dlouho, dokud si na svou mravně i fysicky nespolehlivou krev tvrdošíjně bude zakládati.

*

*

*

Záhadná vražda Polenská, spáchaná na Anežce Hrůzové před Velikonoci t. r. židovským pobudou Hülsnerem a jeho společníky, zvučí neustále a neutichne dříve, dokud se konec ošklivé této truchlohry neodehraje před porotou. Není to pouze jen vražda všední, o niž by tu hlavně šlo, — podobné zločiny jsou dnes takřka na denním pořádku, tak že co pouhý jen výkon vražednický nezajímá. Ale jedná se tu o konečné vysvětlení, možno-li o rozluštění té hlavní doposud záhadné otázky: existuje-li u Židů vražda rituální, zákon tajného nějakého učení náboženského, jenž jim káže, aby takovéto lumpáctví provozovali?

Otázku tu, na niž odpověď nám všechna století zůstala dlužna, nerozluštíme tak brzo ještě pro stávající poměry kritické censury evropských zákonů tiskových a nefilosofický směr pánů kritiků samých, jakým se kritika ta provozuje. Radili bychom kritikovi každému, jenž vědecké pojednání posuzuje, aby se dříve obeznámil alespoň trochu s filosofem německým Kantem, zvláště pak s jeho „Kritik der reinen Vernunft“.¹ Tvrdíme zcela přímo, že ten, kdo ji nestudoval důkladně, není schopen kritisovati pojednání vědecké, buď si jakékoliv; soudní historie, jakou se býti jeví každá procedura soudu, není nic jiného, než kousek historie světové, v níž pojednáno o všem, co týká se národů, států a jednotlivců samých. Soudní pojednání toho onoho případu, sporu neb zločinu, není nic jiného, než jen doplňování této historie světové, o níž právem platí výrok, že dějiny jsou soudem světovým. Kde jedná se o zpytování pravdy a bludu, není jinak možno, než pitvati, řezati do živého, i vivisekce tu nutno provésti v zájmu domáhání se pravdy. A to samé platí pro ethnologa, jenž zkoumá psychologickou a fysiologickou záhadu přirozenosti lidské. O rituální vraždě nedozvíme se tedy nic, nebude-li zkoumáno filosoficky, neb pro existenci její stojí na jedné straně důkazů tolik, co důkazů proti ní stojí na straně druhé. Jak se tu domoci výsledku? Přesvědčení absolutního, morálního zde doposud není žádného, a proto není divu, že právě o této záhadné otázce dostaly se do úst lidu ty nejrůznější hádanky, pověry, jež utvořiti se mohly jen z nedostatečných premis logiky neuvědomělé. Není to tajemstvím pro žádného, co bájí křesťanský lid na celé zeměkouli o židovském nemravu, upotřebování krve — nežida, že prý se domáhají podílu na vykoupení krví Kristovou prostřednictvím prý krve křesťanské, již pak upotřebují rituálně.

Není divu, že z historicky a soudně dokázaných případů vražd, Židy spáchaných na křesťanech, rituální tato otázka takorba přirozeně se mohla vyklubati, a úzkostlivá, o tom chovaná tajnost dopomáhá k tomu ještě víc. Avšak dokázáno doposud nic takového přesně, logicky, není, zůstalo vše až doposud otázkou otevřenou, jež hledá svého Galilea, aby konečně provedl důkaz, že ne slunce kolem země, nýbrž země kolem slunce se točí. A onen Galilei zakusil mnoho příkoří, — ale — přec jen se země točí kolem slunce, a bude se točiti i dále vzdor mínění snad opačnému. A porota v procesu vraždy polenské budiž tímto Galileiem pro náš záhadný případ. V záhadné otázce té nemají Židé tedy s Kristem na prsto co dělat, ani jim to nenapadne. Výzkumy nejnovějšího bádání zavrhují tendenci rituální zcela — nepozůstává prý. Vraždy však proto nepominou, ani u křesťanů ani u Židů, z nichž každý zločinec bude vraždit pro jistý záměr. O toto pokračování ve vraždách postarala se zvrhlá přirozenost lidská, nedbajíc přikázání Božího: „Nezabiješ!“. Z jakých však příčin páchají se vraždy u křesťanů a Židů vůbec, jen toho chce se dopátrati soudný rozum, a každý soud světský táže se vraha: proč jsi vraždil?

---

¹ Kritika čistého rozumu (1781, Riga); pozn. editora.

boženské a plemenné, leží na bíledni. — Židé nemilují tedy pražádnou jinou rasu mimo sebe. A jest jen prostředek jeden, jímž krev dvou ras trvale od sebe se odlučuje, a ten prostředek jest: požívání — k r v e .

Po tomto úvodu a s tohoto stanoviska budiž posuzováno další naše pokračování.

„Byl jsem 30 roků stár,“ vypravuje bývalý rabín židovský, pozdější mnich **Teofito**, když mne můj otec jednou zavolal stranou na bezpečné místo, kde nás nikdo neslyšel, a poučiv mne o nesmiřitelné nenávisti Židů proti křesťanům jako skutku bohumilému a samého mne k tomu popudiv, sdělil mi pak to nejdůležitější tajemství židovské víry. — Tajemství to není známo Židům všem, nýbrž jen některým rabínům, jenž mají titul: **„Conservatori del ministero del sangue“**. (Držitelé tajemství krve.) **Rabínové tito ono tajemství zas sdělují některému ze svých synů, jež uznali za nejvhodnějšího a nejspolehlivějšího, chtějí si tak zabezpečiti jistotu, že nový znatel tajemství to neprozradí nikomu.**

Při takovémto jednání ústním je nemožno tomuto tajemství přijíti na kloub, dopátrati se pravdy úplné. Jisto však, že hlasy všech národů kulturních obviňovaly Židy z tohoto tajemství krevního. Zjištěno dále, že ve všech zemích kulturních nalezeny byly mrtvoly zavražděných dítek, jimž odejmuta z těla všechna krev až do poslední kapky, a vrahy jich byli vždy — Židé. „Jsou případy,“ praví německý básník Schiller, „kde víra (tvrzení) národa, byť by i dokázána nebyla, přec jen mohutnou jeví v sobě pravdu. Je to nutností citelnou všech národů, zbaviti se toho břemena“. — — — — —

V jedné německé knize M. Bever „Gedanken“ (myšlenky) zvané, přistupuje se záhadě trochu blíže. Klade se tu hlavní otázka: Připojila-li příroda ku požívání lidské krve nějaké účinky vůbec, jež Židům při provozování jejich zvyku musí býti vítanými? A odpověď na tuto otázku zněla kladně: „...ano.“ Praví se tam: „Věří-li Židé, že už pouhé jejich obcování s národy, mezi nimiž žijí, poskvřňuje jejich krev židovskou, dá se při jejich ostrovtipu rabínském souditi, ba tvrditi v pravdě, že již od dávna připadli na subtilní prostředek, jímž by neutralisovali tento účinek, doufajíce se jim očistiti opět; jinak by za žádnou cenu mezi těmito národy nežili. Tímto odlučováním, straněním se, museli se křesťanům státi záhy lidmi podezřelými; avšak už dávno před Kristem podezřívání byli z toho rituálu krevního. Literatura světová podává nám důkazy toho v následujícím znamenání: Roku 169 před Kristem král Antiochus Epifanes Syrský při drancování v chrámu Jerusalemském přišel na tajnou komnatu, v níž jeden Řek ležel na posteli, jenž krále úpěnlivě prosil za své vysvobození. Vyprávěl dále, že do chrámu byl přilákán a od tud více nepuštěn. K naléhající prosbě řekli prý mu pak strážníci, že u Židů stává tajný zákon, jenž jim nařizuje v jistých dobách každého roku obětovati člověka. Hledí tedy se zmocniti cizince, jehož pak obětují, a poživše něco z jeho masa, ostatní v tělo hodí do jámy.“ — — — — —

Že Židé požívají lidskou krev, nebylo jim — jak oni lživě tvrdí — pověrou středověku jen tak nalháno; to samé tvrzeno o nich už dávno, hned ve starém věku. Jedná se jen o to, co si přítom myslí? — Stává jen jeden zákon přírodní, jenž znám byl už starým lékařům asijským, totiž: že stejné může léčeno býti jen stejným. Zákon ten stanoví, aby ten, kdo se nakaženým býti cítí, z té samé látky této nemoci požil jen minimální částičku, jež však musí býti specifickou a absolutně čistou. Jak právě minimální dávky protijedů mohou účinkovati, vidíme na lidech, požívajících utrejchu, spokojujících se úplně jen maloun-

kým zrnkem tohoto jedu, velikosti špendlíkové hlavičky. Podobně se to má u dělníků vyrábějících rtuť, jenž, aby paralisovali zhoubné účinky a následky z dotýkání se rtuťě povstávající, občas minimální dávky tohoto jedu požívají.

Že pak tento zákon přírodní, totiž léčiti stejné stejným — i za našich dob domohl se uznání v lékařské vědě samé, o tom svědčí pokusy s „tuberkulinem“ při léčení soucho-
tin. A tu bylo konstatováno, že čím menší jsou dávky tuberkulinu, jež nemocní užívají, tím lepší jsou také výsledky léčení. — Naše očkování při neštovicích opírá se o tentýž zákon přírodní: stejné léčiti stejným. — — — — —

Následujících 43 řádků, jež obsahovaly výroky některých Židů při známém procesu vraždy spáchané na jistém chlapečku v **Trientu**, které před soudem vypovídali Židé, jmenovitě jistý **T o b i á š**, **S a m u e l** a **E n g e l**, jimiž vysvětlovali, proč jest barva macesu červená a proč ona krev nesmí získána býti pouštěním jen žilou, nýbrž za smrtelných úzkostí duše vražděného, — bylo zabaveno. — — —

Požívání krve má, dle úsudku znalců, nejen skutečnou neb zdánlivou sílu, sílu isopatické² náklonnosti, ale i — jak tomu sama příroda učí — účinek ještě druhý, totiž: budití antipatii a utvrzovati nepřátelství. Pastýřové a myslivci ze své zkušenosti mohli by dáti dosti příkladů pro to, že krev, jež tekla z vraždy a chtivosti, steření přátelské od živočicha k živočichu zamezuje. Kráva, jež dává dítěti mléko, — a Žid, jenž ji košeruje, jsou představy, jež utkvěly v krvi národů po celé generace jako nevyhubitelný instinkt (pud zvířecí). Ku staré krávě běží dítko a hladí ji, — před starým Židem plačíc utíká.

V jednostranném nepřátelství požívaná krev podmiňuje převahu dravce nad svou kořistí, což národové, zvláště pak ženy a děti často vycit'ují v Židech. — Toť ten ustavičný „strach před Židem“, jež Galilejci už za času Krista znali. Krev, již odjímáme kreatuře, odlučuje nás od ní, — mléko, jež nám dává, spojuje nás s ní. Odlučování to, stranění se všech národů, zžíravost a korupce cizí krve a konečné opět spojení mezi sebou, toť ten nevyhladitelný pud a myšlenka Židů. Nepřátelství jest mezi svazkem jejím a veškerou krví ostatního světa. Vinouc se kolem národů, plní židovstvo staré slovo Boží: „A nepřátelství postavím mezi semenem tvým a jejím“. — — —

Že by kdy Žid byl zavraždil Žida, toť úkaz velice vzácný, a stane-li se tak kdy, pak je to obyčejně z příčin sobeckých, lakoty, ze závisti kšeftovní a pod., což vždy ihned se dokáže, avšak vraždy, které Židé na křesťanech byli již napáchali, jsou vždy zahaleny v neproniknutelnou roušku záhady, a vražd těch v každém věku stal se počet úžasný. Prohlédněme si jen některé archivy a shledáme spousty látky, která nutí nás k vážnému přemýšlení.

Z celé spousty případů záhadných vražd, zvláště na mladistvých křesťanech, pokud zjištěno Židy spáchaných, uvedeme pouze několik. Tak na příklad:

Roku 1071. V **Blois** (Francie) ukřižováno dítě Židy a hozeno do řeky. Hrabě Therbaldo dal vinníky upáliti.

1114. V **Norwicku** (Anglie) 12letý hoch přilákán do židovského domu a tam zabit.

1160. V **Glocestru** (Anglie) zavraždili Židé dítě.

1179. V **Paříži** dítě, jež církev katolická co svatého a památku jeho dne 25. března oslavuje, na zelený čtvrtek v zámku Pontoise od Židů obětováno.

---

² Nevědecký způsob léčení chorob výměšky a výplody těchto chorob; pozn. editora.

1236. V **Hagenau** (Německo) tři děti od Židů obětovány.
1244. V **Londýně** hoch od Židů mučen a zabit. Katolická církev oslavuje jej pod jménem sv. Pavel.
1250. V **Aragonii** 7letý chlapec, Dominicus del Val, od Židů ukřižován.
1255. V **Lincolnu** chlapec jménem Hugo ukraden Židy a až do dne „Pesach“ ukryt. Toho dne sešlo se mnoho Židů ze všech dílů Anglie a chlapce ukřižovali.
1260. Ve **Weissenburku** dítě od Židů zabito.
1261. V **Pforzheimu** (Badensko) 7leté děvče od Židů zaškrceno, odňata jemu krev, mrtvola vykrváčená hozena pak do řeky.
1283. V **Mohaně** (Main) dítě kojnou svou prodáno Židům a od těchto usmrčeno.
1285. V **Mnichově** dítěti odejmuta Židy část krve, by jim sloužila za lék. Lid zapálil dům, do něhož uprchli Židé, aby se tam ukryli. — —
1286. V **Horním Weselu** (Oberwiesel) u Rýna chlapec jménem Werner po tři dny od Židů mučen a pak usmrčen.
1294. V **Bernu** zavražděno dítě od Židů.
1303. Ve **Weissensee** (Duryňky) syn vojína, jménem Konrad, od Židů uškrcen, žíly mu otevřeny a veškeré krve zbaven.
1345. V **Mnichově** zavražděn od Židů jinoch Jindřich ukrutným způsobem. Církev katolická prohlásila ho za blahoslaveného.
1401. V **Diessenhofenu** u Šafhausen 4leté dítě od Židů za cenu 3 floriny zakoupeno a zbaveno krve. Při soudním procesu jeden z obžalovaných se přiznal, „že Židé každých 7 roků mají zapotřebí krve křesťanské“. Jiný Žid se vyjádřil, odhalil, „že zavražděný křesťan, možno-li, nesmí býti starší než 13 let“. Třetí Žid vyjádřil se, „že vždy jedna část krve křesťanské dá se usušiti, a utlučený prášek této krve upotřebuje se pak k výkonům náboženským“. —
1407. Židé vyhnáni jsou ze Švýcar pro podobný zločin.
1410. V **Duryňkách** pozdvižení lidu proti Židům pro vyzrazenou vraždu rituelní a Židé vyhnáni ze země této.
1429. V **Rawensburku** křesťanský jinoch jménem Ludwig Bruck od Židů zavražděn.
1462. V **Edingen** nedaleko Freiburgu (Bavory) křesťanská rodina jednoho žebráka od Židů zavražděna. R. 1470 hlasy lidu mocněji se ozývaly a vinu této vraždy uvalovaly na Židy; vícero podezřelých Židů předvoláno před soud, a tito, přiznavše se k vraždě — upálení.
1475. V **Trientu** událo se mučení malého Šimona; — spisy tohoto procesu až po dnes nacházejí se ve Vatikánu v Římě. Při přelíčení přiznali se Židé pro své vlastní ospravedlnění k tomu, že prý valná část jejich souvěrců v Tyrolsku, v Lombardii, v Benátkách a ostatní Italii, jakož i v Německu a Polsku též se dopustila vražd rituelních. —
1480. Zavraždění malého Šebestiana v **Porto-Buffole z Bergama**.
1486. V **Řezně** šest dítek stalo se obětí Židů.
1503. Ve **Waldkirchen** (Elsasko) vlastní otec zaprodal své dítě Židům za 10 zl. pod výminkou, aby mu dítě opět bylo vráceno živé, když Židé byli mu odňali potřebnou krev. Dítě však, jemuž Židé odňali všecku krev — zemřelo.

1520. V **Trnavě** (Tirnau) a **Birinku** dvě děti zbaveny krve od Židů. Vyhnání za tou příčinou Židů z Uher následovalo ještě toho samého roku.

1540. V **Sappinfeldu** (Bavory) čtyřletý chlapec jménem Michel po tři dni od Židů mučen.

1547. V **Rave** (Halič) malý hoch, syn jednoho krejčího, od Židů ukřižován.

1569. Ve **Vítově** (Halič) před dvěma roky dítě, zakoupené Židem Jakobem z Lejziky za 3 zlaté, způsobem ukrutným zabito.

1573. V **Berlíně** dne 28. ledna popraven Žid Leopold, jenž od jednoho žebráka koupil dítě, jež pak jiným odevzdal Židům, jenž dítě to ukrutnou smrtí přivedli se světa.

1574. V **Punii** (Litavsko—Lithanen) sedmiletá holka zavražděna Židem Jáchimem Smerlowitzem v úterý po neděli květné. Nápis a obraz v kapli sv. Kříže ve Vilně dotvrzují, že krev dítěte přimíchána do mouky, jež pak sloužila k přípravě chlebů velikonočních — macesů.

1590. V **Szydlově** (Uhry) pohřešeno dítě rodičemi. Později se mrtvola dítěte našla, zbavená krve a nesčíslnými ranami, body a řezy zohavená.

1595. V **Gostyně** (Pozensko—Posen) prodáno dítě Židům a od těchto zbaveno krve.

1598. V **Polské provincii** (Podolsko—Podolien) 4letý kat. hoch Albert, syn rolníka Matouše, dvěma mladými Židy ukraden, po čtyřdenním ukrutném trápení před židovskými svátky velikonočními zavražděn, při čemž ti nejvznešenější Židé země brali podíl. Zločin přišel na světlo a Židé vynaložili vše, aby uplatili soudce. Tři Židé byli mučeni na kole a rabín Izák se přiznal, že Židé vskutku užívají krev křesťanskou k rituálním výkonům, že krev tuto požívají dílem ve víně, dílem v macesích.

1650. V **Kaadenu** (Kaaden) v Čechách zavražděn dne 11. března 5letý hoch, jménem Matyáš Tillich jedním Židem. Dne 21. března Žid tento drcen na kole a pak popraven.

1655. V **Tunguchu** (Prusko) zavražděno dítě Židem.

1669. V **Metách** (Mete) tříleté dítě ukradeno Židem Rafaelem Levim, a ukrutně usmrceno. Tělo dítěte nalezeno strašně zohavené. Vrah upálen dne 17. ledna 1660.

1803. Dne 10. března zmocnil se 72letý Žid Hirsch ze **Sugenheimu** (Německo) ve dvorci „Buchhof“ u Nürnbergu dvouletého dítěte. Když ztráta dítěte byla spozorována, přišel Žid Hirsch do dvorce zpět, pln strachu, a pomáhal hledati dítě. Toto bylo nalezeno dvanáctého dne, zraněno pod jazykem, krvácející v ústech, a vzdor špinavého počasí v čistých šatkách.

1810. V soudních aktách z procesu v **Damašku** nachází se též list Johna Bakera, exkonsula v Allepu, jenž mluví o chudé křesťanské dívce, jež náhle zmizela z Allepa. Dívka patrně byla zavražděna a ze záhadného zmizení jejího všeobecně obviňován Žid Rafael z Ankony.

1826. Ve **Varšavě** nalezen na silnici zavražděný 5letý hoch; na jeho těle nalézalo se přes 100 ran, svědčících o ujmoutí krve. Celá Varšava byla tím zděšena.

1881. V **Petrohradě** zavražděno dítě od Židů. Zjištěno to bylo soudně.

1839. V **Damašku** nalezena se na Duaně velká láhev krve, donešená sem jedním Židem. Žid ten podával 10.000 piastrů, by se celá věc zamlčela.

1840. Pověstný proces stran zavraždění kněze, kapucína P. Tomáše v **Damašku**. (Původní akta leží v archivu v Paříži.) O vraždě této bylo obšírněji pojednáno v čísle 13. „Draka“.

1843. Na ostrově **Rhodus a Korfu** zavražděny jsou dívky křesťanské od Židů.

1881. U **Alexandrie** zavražděn řecký hoch Evangelo Fornarachi. Mrtvola jeho nalezena bez krve, celá rozpíchaná, podobná soše voskové.

1882. V **Tisza-Eslaru** zavražděno 14leté křesťanské děvče v synagoze (chrámu).

1884. Vražda v **Skurzi**.

1888. Ubírání krve ve **Vratislavi** (Bresslau). Dne 21. června přilákal 24letý Žid Max Bernstein, kandidát rabínství v talmudské koleji tamtéž, 7letého křesťanského chlapce Severina Hache do svého bytu, koupiv mu napřed bonbony. Zde mu poručil, by svlékl se sebe šaty, což hošík, dalšími sliby k tomu přiměn, učinil. Teď vzal Bernstein ostrý nůž, učinil jím několik řezů do chlapcova těla a vytékající krev zachytil ssacím papírem. Po několika dnech zpozoroval otec jizvy na těle hochu, a vyslechnuv synka, odebral se ihned k Bernsteinovi. Nenaleznuv ho doma, šel a oznámil to policii. Při soudním výslechu obviněný dílem zapíral, dílem se hleděl krýti tím, že udal, že byl rozčilen nervosou. Obhájce jeho, advokát Sternberg, dne 21. února 1889 při trestním přelíčení tvrdil, že se tu jedná o zločin smilstva, — kdežto naopak státní návladní pravou toho příčinu shledal v rituelním nemravu židovského kultu náboženského. Soudní dvůr, jenž ve svém středu měl též dva členy Židovské, odsoudil Bernsteina do vězení na 3 měsíce, prohlásiv zároveň, že motiv tohoto zločinu nebude zájem. Rozsudek však nenabyl moci právní. Dne 26. listopadu 1889 Žid Bernstein dán na psychiatrickou kliniku v Berlíně, 7. ledna 1890 přišel opět do vazby, 6. června 1890 odevzdán do Berlínské charité. Lékařské kollegium proneslo dobrozdání, že Žid Bernstein je člověk ostrovtipný a úplně soudný, jenž někdy — což nemůže se nazvati abnormálním — jistými představami bohosloveckými jest nadchnut. — A Žid Bernstein přiznal se na to jen tolik: „Konáním skutků pokání za mé hříchy ulevilo se mému nitru, avšak ne úplně, tak že jsem se odhodlal zbaviti se hříchů svých docela. Jelikož ale dle mínění biblického v krvi člověka i jeho duše se nachází, a stísněná má duše jen duší nevinou mohla býti očištěna, musel jsem si zaopatřiti k tomu způsobnou a potřebnou krev z člověka ještě — bez hříchů. Věda, že chlapec Hache k tomu je schopen, duše jeho ještě bez hříchu, čistá, usnesl jsem se proto získati si od něho krev. Krev tu jsem nachytl do ssacího papíru a papír ten, když po přijmutí mých hříchů sám se stal hříšným, zakopal jsem na hřbitově, an v blízkosti lidské zůstati nesměl.“

1891. Vražda 8leté Marie Dessyla na ostrově **Korfu**. Na mrtvole děvčete shledáno 20 řezů, tělo bylo úplně vykrváčeno.

1892. Únos řeckého chlapce Židem v sobotu před Velkonocemi v **Galatě**. Žid napolo utlučen lidem.

1893. V **Bulharsku** nalezena dívka zavražděná, vykrváčená; obžalovaní z toho Židé prohlášeni za nevinné.

Nejnověji pak hýbe myslí téměř celého křesťanského světa záhadná vražda v **Polně**, pro niž právě chystá se veliký proces se Židem Hülsnerem a společníky. Výsledek tohoto procesu očekává se všeobecně s napjetím. —

*

*

*

Nedá se upříti, že na celé této věci židovského tajnůstkářství spočívá přec jen to největší blbství, co nesrovnává se nikterak mravoukou ostatních národů, ačkoliv tendence vraždy rituální při tom nepozůstává nikterak. Možno však souditi, že i u Židů panuje jakás tajná nenáboženská sekta na způsob anarchistů neb svobodných zednářů, jen s tím rozdílem, že u těchto nachází se členů mnohem chytřejších než u Židů. — Nevěří Židé v očištění krví Kristovou, jehož nenáviděli a pronásledovali, když konal zázraky mezi nimi a jen dobře jim činil, neb Kristus nebyl úplně z jejich krve, z jejich rasy. Tím méně tedy možno míti za to, že by tato židovská krev domáhala se teď jeho vykoupení způsobem sekundárním, totiž: požíváním krve křesťanské. Ale tajná tato sekta židovských — nejhoupějších — nedá si to vymluviti, že v skutku přec jen jsou to hlupci toho nejoriginelnějšího rázu, a známo, že proti hlouposti sami bohové bojují marně — jak věřili už staří Římané; tím méně praví s nimi co kultura, civilisace, osvěta, pokrok 19. století, neb zůstanou hloupými až do skonání světa.

Když už ale hloupost dovolena zákonem a někdy i chráněna, přestává každý žert, když tajní tito hlupci, mezi nimi nějaký ten předseda — i byť by i rabínem byl, jest mezi nimi zajisté ten nejhoupější člen, an vzdor 12ti letému studiu takovému nesmyslnému bludu věří a propůjčuje mu ještě své autority — když tajní tito hlupci dopouští se vražd na lidech jiné víry a národnosti za tou příčinou, aby — jak věří — tím očišťovali svou vlastní krev fyziologicky dávno už nečistou, s níž nesmaže skvrny ani býkovec. Leží jim to už v krvi, v duši, na nich spočívá kletba Boží. Již pohanský spisovatel římský Tacitus jmenuje je „odium generis humani“ (nenávisť pokolení lidského), což chováním svým vůči ostatním národům zasluhují v plné míře. Marně bychom lepšího pro ně hledali výrazu. A proto jest snahou všech národů zbaviti se těchto tajných pachatelů krevního zlozvyku. Tajné spolky jsou zakázány zákonem vůbec, proto že v nich jen hanebnosti se tropí a darebáctví všeho druhu, a protož i tento tajný spolek zločinný trpěti se nesmí. Vyhubením této tajné sekty židovských nelidí vezme pak i ta vymyšlená pověst o „provádění rituální vraždy“ konec. Že židovská tato tajemná sekta jen ze samých darebáků se skládá, vidno už z toho, že si ku provádění svých zločinných skutků opět jen volí dareby à la Hülsner, aby vraždili.

*

*

*

Národové, mezi nimiž Židé žijí, všemožně se vynasnažují, zbaviti se těchto spoluobčanů, užívajíce za tím účelem prostředků mnohdy dosti nemravných, surových, nelidských; toho pravého a jistě účinkujícího prostředku snad si málokdo ještě povšimnul. A užití tohoto prostředku a provádění jeho systematicky neminulo by se výsledkem. V době jednoho století byli by Židé už jen pouhou historickou památkou, o níž by vyprávěl dějepis, že tu jednou byli — ale už vymřeli.

Známo všem křesťanům, že matky židovské své děti — až na malé jen výminky — nekojí samy; i ten nejchudší Žid hledí k tomu, aby svému novorozeňátku zjednal křesťanskou kojnu; zaplatí dobře, a křesťanské kojny kojí židovské dítě, obrozujíce tak celé

vyvětralé pokolení židovské svým mlékem, jež vlastním dětem odjímají. A tak z mléka křesťanského doplňuje se chorá krev židovská novými látkami oživujícími, a předchází tak deformačním následkům, jež by jinak v pokolení tom dostaviti se musely dříve nebo později.

Národ, který nekřížuje během času svou krev s krví jinou, časem by musel vyhynouti. Chtěla tomu tak příroda, aby krev jedna, vypotřebovaná během doby ve svých elementárních funkcích, nahražovala se vždy periodicky krví jinou, novou, ještě nevypotřebovanou. A z takového smíšení se krve s krví vytváří pak příroda opět životy a formy nové; pěknější, trvanlivější, dokonalejší. Vidíme to na každé stránce této přírodní knihy. Jedno a to samé semeno, po léta na jednom a tom samém poli seté, zhubení, zakrnění, a sklizeň skoro žádná. Křížováním se plemen u zvířat docílí se opět plemeno pěknější, silnější, kdežto opak toho ty nejzhubnější následky ukazuje. Kde tomuto zákonu přírodnímu kladou se překážky, tam příroda trestá, hubí. — Kdyby národu židovskému nedostávalo se stálého obrozování mlékem křesťanských matek, musel by časem zaniknouti, zakrněl by úplně a nestal by se více schopen k životu dalšímu, živořil by jen do hrobu; viděti by nám pak bylo jen Židů ne-duživých, tělesně i duševně zdegenerovaných, nemocnice a blázince plnily by se jen Židy. Příroda netrpí stálé odlučování se krve od krve, a proto odpor takový trestá degenerací, deformací.

Nepodařilo se ještě nikomu, ani milionáři Hiršovi ne, Židy usaditi tak, aby tito tvořili své vlastní osady a obce politické. Neuživili by se mezi sebou, prostředků k tomu musí jim poskytovat „Akum“, a tedy i mléko matek cizího plemene za potřeby jim ku svému plemenění vlastnímu, jinak by vymřeli.

K potírání tohoto, ku všem národům nepřátelsky se stavícího národu židovského není tedy zapotřebí prostředků násilných, surových, nelidských; jde to cestou kratší, jednodušší, pohodlnější a při tom tak jistě, že výsledek kýžený zaručen spolupůsobením přírody samé: **„Nekojte židovské děti mlékem křesťanským – jinak nespravíte s nimi nic!“** Toť ten jediný radikální prostředek, jímž by se jim vlastního ubíralo života.

— —

Hanbou zůstane pro nás vždy, když mlékem vlastních našich matek křesťanských jim takto napravujeme zkaženou jejich krev a prodlužujeme tak jejich životy. Jediná kojna křesťanská, jež zaprodala mateřské své mléko Židům, uškodí tím národu vlastnímu více, než 100 židovských lichvářů a obchodníků. — Nutno tedy uvědomiti o tom matky křesťanské, kojny a dívky vůbec, aby zvrhly židovskou krev více neobrozovaly svou krví, jež v mléku jejich prsou se nachází. Nejen že tím zdržují rozklad fysický a mravní rasy cizí, nám nepřátelské, ale i hanobí se tím samy. Neprodávejte tedy, křesťanské matky, své mléko Židům, a oni, nejspíše s to překonati zákon přírody, zničí se tím pak sami.